

τέλεσμα, επίκειμαι, συμβαίνω, μέλλω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Τσακων.: *Ἀῦριο εἶντα θ' ἀκολουθήσῃ 'ἐν ξέρω Σίφν. 'Ελεάν σου 'κείνοι τί καὶ τί ἀκλούθηξε Σύμ. Νὰ δῆς λοιπὸν τί ἀκολούθησε!* Θήρ. *Τί 'ὰ τοῦ 'κλούθου-τον νὰ πάθῃ!* (τί δὰ τοῦ ἐμελλε νὰ πάθῃ!) Κάρπ. *'Εκλούθου-τον μέγαν κακὸν Κερασ. Λέει 'ς τὴ γυναῖκα σου 'κείνο ποῦ τοῦ 'κλούθησεν* Ἰων. (Κρήν.) *'Εκλουθήξαν μου πολλὰ περιστατικά Ρόδ. Σὲ ἀφηγήτε ὅα ὅσα ἀκολουθήκαῖ* (σὰς διηγῆθη ὅλα ὅσα συνέβησαν) Τσακων. Ἡ χρῆσις καὶ ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Πολ. 400c «τὸ τῆς εὐσημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης τῷ εὐρύθμῳ τε καὶ ἀργύθμῳ ἀκολουθεῖ».

2) Ἐξακολουθῶ, συνεχίζω, δὲν διακόπτω Κρήτ.: *'Ακλουθᾶ τὸ γάλα ὁ ἀρρωστάρις.* 3) Συντρέχω, συνεπιλαμβάνομαι, βοηθῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Θέλ' νὰ σ' ἀκλουθοῦν κὶ τὰ πιδιά σ' γιὰ νὰ κάψ'ς τὴ δουλειά. Χώρις νὰ σ' ἀκλουθᾶ οὐ σὺντροφός σ' τίπουτα δὲν κάψ'ς* (σύντροφος = σύζυγος).

β) Εὐνοῶ, ὠφελῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Δὲν τ' ἀκλούθ'σι οὐ κίρὸς τὰ 'σουδέματα κὶ δὲν γίν'καν φέτου. Θέλ' νὰ τὰ 'κλουθῇσ' οὐ κίρὸς γιὰ νὰ γέν'ν τὰ σταφύλια.* 4) Πράττω ὁμοίως, διατίθεμαι ὁμοίως, συμφωνῶ, μιμοῦμαι πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.): *'Ολα τοῦ ψωμοῦ 'κλουθοῦ* (ἦτοι 'κλουθοῦνε, δηλ. ὅταν εὐδοκιμοῦν τὰ σιτάρια, εὐδοκιμοῦν καὶ τὰ λοιπὰ εἰσοδήματα) Ἀμοργ. || Παροιμ. *'Ακλουθῶ τὸν δάβολον ὥστε περῶ τὸ ποτάμιν* (ἀκολουθῶ τὸν διάβολον ἕως ὅτου νὰ περάσω κτλ. Ἀπολογία τῶν δι' ἀνηθίκων μέσων ἐπιδιωκόντων καὶ ἐπιτυγχανόντων τι) Κερασ. || Ἄσμ.

'Ως τρέχουνε τὰ σύγνεφα καὶ τὸν καιρὸ ἀκλουθοῦνε, τρέχουν καὶ τὰ ματάκια μου, ὅταν σὲ μελετοῦνε

Πελοπν. (Λακων.) Πβ. μεταγν. Λουκιαν. Δίκη φων. 12 «τῷ γὰρ τούτου σώματί φασι τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα κτλ.» β) Ἐπὶ μουσικῆς συμφωνίας, ἐναρμονίζομαι, συμφωνῶ πολλαχ.: Ἄσμ.

Πιάστε, πιάστε τὸ χορό, | πιάσε, νύφη μ', τὸ γαμπρὸ κὶ ἀκλουθᾶτε τὸ σκοπὸ

Ἡπ.

ἀκολύμπητος ἐπίθ. Λεξ. Λάουνδ. ἀκολύδητος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κολυμπητός < κολυμπῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ κολυμβήσας. 2) Ὁ μὴ λαβὼν τὸ ἅγιον βάπτισμα, ἀβάπτιστος: *'Ακόμη ἔχουσι τὸ κωπέλλι ἀκολύδητο, γιὰτὶ δὲ βρέιχνουσι σάδουλο* (ἀνάδοχον).

ἀκόλυμπος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκόλουμπος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀκόλυμπος.

Ὁ ἄπειρος τοῦ κολυμβᾶν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀκούλουμπος καὶ ὡς τοπων. Κάρπ.

ἀκόλωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κόλωτος < κολώνω.

Ὁ ἄνευ πυθμένος, ὁ ἄνευ βάσεως ἔνθ' ἄν.: *Χαλκὸν ἀκόλωτον Τραπ. || Φρ. Τ' ὁσπὶτ' ἀκόλωτον σακκὶν ἔν' (ἡ οἰκία εἶναι σάκκος ἀπύθμενος, ἦτοι αἱ ἀνάγκαι τῆς οἰκογενείας ἀπαιτοῦν συνεχεῖς δαπάνας, ὅπως ὁ ἄνευ βάσεως σάκκος ὡς διαρρέων δὲν πληροῦται ποτε)* Χαλδ.

ἀκόμη ἐπίρρ. ἀκμήν Καππ. ἀκόμην Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) ἀκομή Καλαβρ. (Μπόβ.) Κρήτ. ἀκόμη κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀκόμης Ἀθῆν. (παλαιότ.) Κρήτ.

ἀκόμ' Καππ. (Φάρας.) Λέσβ. Τῆν. κ. ἀ. ἀκούμ' Καππ. (Ἀραβάν. Σιλ. κ. ἀ.) ἀκόη Ἰκαρ. Χίος (Πυργ.) ἀκόμην Πόντ. (Ὁφ.) ἀκόμην Νάξ. (Σαγκρ.) Σύμ. ἀκομήνε Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀκουμήνα Θράκ. (Αἰν.) ἀκουμῆνα Θράκ. (Αἰν.) ἀκόμε Πόντ. (Ὁφ.) ἀκόμεν Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.) ἀκόμενον Πόντ. (Κερασ.) ἀκόμα κοιν. καὶ Καππ. (Μαλακ.) Πόντ. (Οἰν. Ὁφ.) ἀκόμ-μα Χίος (Πυργ.) ἀκόμας Κρήτ. Σκιάθ. ἀκόμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκόμανας Πόντ. (Ἀμισ.) ἀκόμανον Πόντ. (Ἀμισ.) ἀκομᾶν Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.) ἀκοὰ Χίος (Ποταμ.) ἀκόμου Καππ. (Φάρας.) ἀκόμτσι Σάμ. ἀκούμα Καππ. (Φερτ. Φλογ.) ἀκόνη Τσακων. ἀκονη Τσακων. ἀκόμη Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Μακεδ. (Γιουβ.) Μέγαρ. ἀκόη Χίος (Μεστ. Πυργ.) ἀκομή Χάλκ. κ. ἀ. ἀκόμ' Θράκ. (Βιζ. Κομοτ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Μάκεδ. (Γκιουβ.) Σάμ. Τῆλ. ἀκόμα Εὐβ. (Κονίστρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κομοτ. Σαρεκκλ.) Κύπρ. Κῶς Μακεδ. Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀκόμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀκόμην Κῶς ἀκόμην Κάλυμν. ἀκόν' Α. Ρουμελ. (Μεσημβρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀκμήν. Πβ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 4,3,26 «καὶ τὰ μὲν σκευοφόρα τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ ὄχλος ἀκμήν διέβαινε». Ὁ τύπ. ἀκομή καὶ μεσν. Τὸ ο τοῦ ἀκόμην προήλθεν ἀναλογικ. ἐκ τῶν συνεκφερομένων λ. πότε, τότε, ὅτε, πόσος, τόσος κτλ., ὁ δὲ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου πάλιν ἀναλογικ. ἐκ τῶν συνεκφερομένων λ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 42 (1930) 79 κέξ. Ὁ τύπ. οὗτος καὶ παρὰ Γεωργηλ. Θανατ. Ρόδ. 150. Τὸ ἀκόμα κατὰ τὰ ἄλλα εἰς α ἐπίρρ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,55, ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 12 (1915/6) 9 καὶ ἐν Ἀθηνᾶ 42 (1930) 82. Τὸ ἀκόμας κατὰ τὸ ὄντας, ἀνισωστάς κττ. Περὶ τῶν τύπ. πβ. Κορ. Ἀτ. 1,234 καὶ 2,23 κέξ., ΚΚrumbacher ἐν Kuhn's Zeit. 27, 498-521, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,55 καὶ 2,127 καὶ ἐν Ἀθηνᾶ 42 (1930) 79 κέξ., ΚDieterich Untersuch. 41 καὶ ΚFoy ἐν Bezenb. Beitr. 12,62.

1) Ἐν καταφατικαῖς προτάσεσιν, ἔτι κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν. Μαλακ. Σιλ. Φάρας. Φερτ. Φλογ. κ. ἀ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): *'Ακόμη τὸ θυμᾶται. Ἀκόμη ζῇ. Ζωντανὴν ἀκόμη τὴν ἐπῆγαν 'ς τὸ σπῖτι. Εἶναι ἀκόμη παιδί. 'Ολο ἔρχεται κ' ἔρχεται κὶ ἀκόμα νὰ 'ρθῇ κοιν. 'Κόμη σήμερις εἴμ' ἐδῶ κὶ αὐρ' ὥς τὸ μεσημέρι Σωζόπ. Ἀκόμα νὰ 'ρε' 'ς τὸν ἐγμαντὸ τ' (μάτην περιμένομεν νὰ συνέλθῃ) Σαρεκκλ. Τοῦ 'ταξένη πῶς θὰ τὸνε διορίσῃ, περίμενε κὶ ἀκόμα νὰ τὸν διορίσῃ Κύνθν. 'Εστειλε νὰ τοὺς γυρεύγῃ κὶ ἀκόμα γυρεύγουν τοὺς αὐτόθ. || Φρ. Ἀκόμη φεύγει! ἢ φεύγει κὶ ἀκόμη φεύγει! (ἐπὶ τοῦ τρεπομένου εἰς ἄτακτον φυγὴν). Καὶ ποῦ 'σαι ἀκόμη! (ἀνάμενε καὶ ἄλλα!). Τραῦξα τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ! καὶ ποῦ 'σαι ἀκόμα! Καὶ κάθουσαι ἀκόμη; (ἐντονος παρακέλευσις πρὸς τὸν δισταζόντα νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον τι) σύνθηθ. Ἀκόμα κὶ ἀκόμα! (μάτην τὸν περιμένεις!) Θράκ. || Ἄσμ.*

'Κόμαν ὁ λόγος ἔσπεκεν κ' ἡ συντεδὰ κρατοῦσεν

(συντεδὰ = ὁμιλία) Κερασ. β) Ἐνόσω, ἐφ' ὅσον Θράκ. (Σαρεκκλ.) — ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. Ἡθογραφ. 2,60: *Θέλω νὰ πεθάνω 'κόμ' ποῦ γεῖμαι ὥραϊγα ΠΠαπαχριστοδ. ἔνθ' ἄν.* 2) Ἐν ἀποφατικαῖς προτάσεσιν ἰσοδύναμον τῷ ἀρχ. πω κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Ὁφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): *Δὲν ξέρω ἀκόμη. Οὔτε 'ς τ' ἄλφα δὲν εἶσαι ἀκόμη. Δὲν ἦλθε ἀκόμη. Δὲν ἔφαγες; — Ἀκόμη (ἐνν. δὲν ἔφαγα). Τὰ εἶδες; — Ἀκόμη (ἐνν. δὲν τὰ εἶδα). Ἀκόμα καλὰ καλὰ δὲν ἀνοίξε*

τὰ μάτια του ἀπ' τὸν ὕπνο, νά φάη γυρεύει. Ἀκόμη δὲν ἤλθες καὶ θέλεις νὰ φύγῃς; Ἀκόμη δὲν εἶχαμε φτάσει ἐκεῖ καὶ μᾶς πιάνει μιὰ βροχή! Δὲν ἦτο ἀκόμα φερόμενος ἐδῶ ποῦ εἶχα πάθει τὸ δυστύχημα κοιν. Ἀκόμαν 'κ' ἐμέρωσεν (δὲν ἐξημέρωσε) Χαλδ. Ἀκόμαν 'κ' ἐκάτσεν, τὴν κυράν αὐτ' ἐλάλεσεν Τραπ. || Παροιμ.

Ἀκόμη δὲν τὸν εἶδαμε | καὶ Γιάννη τὸν ἐβγάλαμε (ἐπὶ τῶν προεικαζόντων πράγματα ἀπίθανα) κοιν. || Ἀσμ.

Κι ἀκμὴν τὸν Γιάννη 'κ' ἔλουσα, 'ς τὸν ἄγι-Γιάννη 'κ' ἔθηκα κι ἀκμὴν τὰ χτήνια 'κ' ἔλμεξα, μεσημέριν 'κ' ἐποίκα

Καπ. Καὶ ἐν περιπτώσει ἐπιθυμίας, ὅτε ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀρχ. μήπω: Μὴ φύγῃς ἀκόμη! Μὴ ἀκόμη! Νὰ μὴν ἔλθῃς ἀκόμη! Νὰ 'ρθῶ;—Ὁχι ἀκόμη σοῦ λέω ἢ μόνον ἀκόμη! (ἐνν. μὴν ἔλθῃς) κοιν. Ἀκόμηνο μὴ πᾶς Ὁφ. 3)

Προσέτι, εἰσέτι κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Χύσε ἀκόμη, χύσε ἀκόμη, ὡς πον νὰ γεμίσῃ τὸ μπουκάλι. Αὐτὸ ἀκόμη ἔλειπε! Ἡμπορεῖ ἀκόμη νὰ σὲ βλάψῃ. Ἐνας ἀκόμη ἄς ἔρθῃ. Ἀκόμη λίγο καὶ θά 'ρθῇ. Ποιὸς ἄλλος ἀκόμη θά πάγῃ; Ἀκόμη καὶ σήμερον μπορεῖ νὰ γίνῃ. Καὶ τὸ κάνετε ἀκόμη; κοιν. || Φρ. Ἀκόμη θέλεις; (πρὸς μὴ εὐχαριστούμενον). Ἀκόμα κι ἀκόμα (πρόσθετες προσέτι). Βάλλ' ἀκόμα (πρὸς τὸν προσπαθοῦντα νὰ ἐκτιμήσῃ κατὰ προσέγγισιν ὑπολογισμὸν ἄλλου) σύνηθ. Ἀκομὰν πᾶς (πρόσθετες προσέτι) Κοτύωρ. || Ἀσμ.

Χίλια φλωριά Βενέτικα κι ἀκόμα πεντακόσια θελάν τῆς κάμω φορεσιὰ μὲ τὸ μαργαριτάρι

Πελοπ. β) Πλέον, μετ' ἐπιθέτων καὶ ἐπιρρημάτων θετικῶν καὶ συγκριτικῶν πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας αὐτῶν κατ' ἐπίδρασιν τῆς Τουρκικῆς Α.Ρουμὲλ (Μεσημβρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Βιζ. Σαρεκκλ.) Κίμωλ. Κύπρ. Μακεδ. (Γκιουβ.) Νάξ. Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Σίφν.: Αὐτὸς ἐν' κόμ' καλὸς 'πὲ 'κεῖνον (εἶναι καλύτερος ἐκείνου) Σαρεκκλ. 'Κόμ' καλὸς Γκιουβ. Ἀκόμη καλὸ Οἶν. Καλὸ κι αὐτό, ἀμὰ κόμ' καλὸ μποροῦσες νὰ τὸ κάμῃς Σαρεκκλ. Καταπόδ' οἱ 'κόμ' μικροὶ ἔφερανα δὺὸ σακκοῦλλες φλουριά αὐτόθι. 'Κόμα καλύτερος Κύπρ. Ἀκόμη πρὸ καλὸ εἶναι 'κεῖνο Σαρεκκλ. Ἄν εὐρῇ'ς τὸν ἴδιον, ἀκόμαν καλλίον θά ἐν' Χαλδ. Καὶ σὺ φέγγεις καλὰ, ἀμ' ὁ ἥλιος φέγγει 'κόμ' καλὰ Βιζ. Κοίταζαν ποιὸς θά ρίξ' τὴν πέτρα 'κόμα παραπάνου Ἀδριανούπ. Ἀκόμα πρὸ σοῦ'πα ἦτανε Κίμωλ. Πρὸ ἀκόμα 'κ' ἐκεῖθες θά 'ρχῇ (ἔλθῃ) Σίφν. 'Κόν' καλλιότερα Μεσημβρ. || Φρ. 'Σ τὸ διάβολο κι ἀκόμα παραπέρα! κοιν. γ) Ὡσπερ, ὡσάν, μετὰ τοῦ νὰ Κύπρ.: Ἀσμ.

Ἦταν τῶαί μὲ τὰ νυχτικά, μὲ τὸ πουκαμισοῦν τῶαί κράτουν τὴν 'ς τ' ἀγκάλια μου, 'κόμα νὰ 'ταν μωροῦν.

ἀκομμάτιαστος ἐπίθ. κοιν. ἀκουμμάτιαστους βόρ. ἰδιώμ. ἀκομμάθιαστος Κρήτ. ἀκομμάτιαστος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκομμάτιαχτος Πόντ. (Κερασ.) ἀκουμμάτιαχτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κομματιαστός <κομματιάζω.

1) Ὁ μὴ κοπεῖς εἰς τεμάχια κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Ψωμὶ ἀκομμάτιαστο κοιν. || Ποίημ.

Ἡ Ἑλλάδα μιὰ ἀκομμάτιαστη καὶ ἀμέτρητη μητέρα, μιὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ ψυχὴ!

ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ.122. 2) Ὁ μὴ ἀποτελούμενος ἀπὸ τεμάχια συνηρμοσμένα, συνδεδεμένα πρὸς ἄλληλα εἰς ἓν ὅλον, ἐπὶ σχοινίου, ὑφάσματος κττ. Κεφαλλ. Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἄ.

ἀκομπανζάριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουμπανζάριστος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κομπανζαριστός <κομπανζάρω ἀμαρτ.

Ὁ μὴ ἔχων ζωοτροφίας, ἐφόδια. Πβ. κομπάνια.

ἀκομπάνιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουμπάνιαστους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κομπανιαστός <κομπανιάζω.

Ὁ μὴ λαβὼν τὴν ὠρισμένην ἡμερησίαν τροφήν: Ἀκουμπάνιαστους ἤμ'νι δῆμιρα ἢ ἀργάτ'ς.

ἀκομπασσάριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουμπασσάριστος Χίος

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κομπασσαριστός <κομπασσάρω.

Ἀσυλλόγιστος, ἀστόχαστος. Συνών. ἀζύγιστος 2. Πβ. ἀζύγιαστος 2.

***ἀκόμπημα** τό, ἀκόμπεμαν Πόντ. (Κερασ.) 'κόμπεμαν Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκομπῶ.

1) Ἐκκόνισις, ἀποτίναξις τῆς κόνεως ἀπὸ ὑφάσματος κττ. 2) Ἐξάντλησις, κατασπατάλησις.

***ἀκόμπητος** ἐπίθ. ἀκόμπετος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκομπῶ τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Πβ. ἀστερητ. 2 α.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἀκομπεμένος, δὲν εἶναι καθαρισμένος ἀπὸ τὸν κονιορτόν. Συνών. ἀξεσκόνιστος, ἀξετίναχτος. Πβ. *ἀδιακόμπητος.

ἀκομπῶ Πόντ. (Κερασ.) 'κομπῶ Πόντ. (Οἶν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἐκτινάσσω τὴν κόνιν ὑφάσματός τινος ἐνθ' ἄν.: 'Κομπῶ τὰ ροῦχα Οἶν. 2) Ἐκκενῶ, ἐξαντλῶ Πόντ. (Κερασ.): 'Εκόμπεσα τὰ βαρέλλᾱ - τὴν τῶπῃ μ' κττ. || Φρ. Εὐκαιρος κι ἀκομπεμένος ἔρθεν (ἤλθε μὲ τὰς χεῖρας κενάς).

3) Ἐξαντλῶ, καταναλίσκω, καταδαπανῶ Πόντ. (Κερασ.): Τ' ὁσπίτι μ' ἐκομπέθεν (ἐξηντλήθησαν τὰ ἀποκείμενα τρόφιμα). Ἐκομπέθη (ἐξηντλήθη οἰκονομικῶς. Συνών. ξετινάχτηκα. Ἰδ. ξετινάσσω). β) Κάμνω τ.νὰ νὰ ἐξαντληθῇ, νὰ δαπανήσῃ πᾶν ὅ,τι ἔχει Πόντ. (Οἶν.): Καλὰ καλὰ ἐκόμπεσαν ἀτονα.

ἀκόνα ἡ, Ἡπ. (Ἄρτ.) Κρήτ. Νάξ. (Δαμαρ.) Πελοπ. (Ἡλ. Μεσσ. Πλάτσ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Μεγεθ. τοῦ οὖς. ἀκόνι.

1) Μέγα ἀκόνι, ὁ ἴδ., ἐνθ' ἄν.: 'Στὴν ἀκόνα ἀκονίζουν τὰ τσεκούρια Μεσσ. || Παροιμ. Ὅλοι προσκυνᾶν εἰκόνα 'κ' οἱ Ἀγμανῖτες τὴν ἄγρι' ἀκόνα Πελοπ. (Πλάτσ.) Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀκόνες καὶ ὡς τοπων. Πελοπ. (Λακων.) Χίος κ. ἄ. 2) Ἐν τῷ πληθ., εἶδος παιδιᾶς ὁμοίας πρὸς τὸν παρ' ἀρχαίοις ἐφεδρισμὸν Ἡπ. (Ἄρτ.)

ἀκονάκι τό, πολλαχ. ἀκονάκ' βόρ. ἰδιώμ. ἀκονάτῃ Καλαβρ. 'κονάκι Ἡπ. Πελοπ. (Λακων. Στεμνίτσ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὖς. ἀκόνι.

1) Μικρὰ ἀκόνη Καλαβρ. 2) Εἶδος ὄφeos βραχύσωμον, μέλαν ἢ μελανόφαιον, πιθανώτατα ἢ τροπιδόσαυρα

